

Het Kwartier is een theatergezelschap onder de artistieke leiding van regisseurs-auteurs Freek Mariën en Carl von Winckelmann. Het Kwartier staat voor een sterke inhoudelijke basis en doorgedreven tekstonderzoek. Dat tonen ze in voorstellingen voor een breed publiek (kinderen, jongeren én volwassenen) en in teksten van allerlei aard, getypeerd door een bewuste keuze voor fictie en een grote maatschappelijke betrokkenheid.

Bio's

Regisseur-auteur **Carl von Winckelmann** studeerde podiumkunsten en beeldende kunsten. Hij debuteerde in 2011 bij FABULEUS met *Kasimir* en *Karoline* en maakte er achtereenvolgens *Othello* en *De Metsiers*, telkens op basis van eigen vertalingen en bewerkingen. In 2017-2018 schreef en regisseerde hij samen met Freek Mariën *Het puin van Eden*, waarmee ze genomineerd werden voor de Kaas&Kappes-prijs 2018. Sinds deze samenwerking vormen ze samen Het Kwartier. Hiernaast werkt hij regelmatig als coach en eindregisseur voor diverse makers. Hij is docent en sinds 2016 artistiek coördinator van de opleiding Drama van LUCA School of Arts in Leuven.

Regisseur-auteur **Freek Mariën** studeerde Drama aan KASK Gent. Freek maakte bij Het Kwartier de voorstellingen *Wachten en andere heldendaden* (2014), *De schaar van de tsaar* (2016), *Het puin van Eden* (2018), *The Wetsuitman* (2019) en *Een of andere Rus* (2021). Hij schreef teksten in opdracht voor o.a. ARSENAAL/LAZARUS, De Maan, Laika, Tuning People, Kevin Trappeniers en Circus Ronaldo. Freek won de internationale Kaas&Kappes-prijs (2012 en 2020), de Prijs voor de Letterkunde Oost-Vlaanderen (2014) en de Toneelschrijfprijs (winnaar 2015, nominatie 2017 en 2019). *The Wetsuitman* won de vertaalprijs van Literature Flanders & Dutch Performance Arts. Zijn teksten zijn uitgegeven bij De Nieuwe Toneelbibliotheek, Davidsfonds en Bebuquin.

Anna Carlier is schrijfster, actrice en theatermaker. Ze studeerde Drama aan KASK Gent. In 2016 richtte ze Compagnie de Kolifokkers op. Ze won de internationale Kaas&Kappes-prijs 2016 en Het woord aan het woord van HETPALEIS met haar tekst *KRUIN*. In het seizoen 2017-2018 was Anna Montignard in Kultuurfactorij Monty. In 2017 speelde ze in de herneming van *De schaar van de tsaar* (Het Kwartier). Als actrice en bassiste stond ze met haar vader op scène in *VEL*. In 2020 werd *Hertenleer* genomineerd voor de Toneelschrijfprijs.

Femke Platteau studeerde in 2015 af als actrice en theatermaker aan KASK Gent. Femke speelt, maakt en toert dit jaar met *4Hoog*, *het Wolk* en *Cie Les Vrais Majors*. Ze maakte samen met Freek *De Craecker Bla Bla Blues* en werkte eerder samen met *4Hoog*/Frans Van der Aa en Raf Walschaerts, Abattoir

Fermé, Bij de Buren/Luxemburg, Pieter Ampe/CAMPO, Naomi Kerkhove e.a. Ze maakt deel uit van Compagnie De Kolifokkers, waar ze te zien was in *Het Voorgeborchte* en *De Heer Bonifakius*. Daarnaast richtte ze *One Eyed Jack* op, waarmee eigen en andermans artistieke projecten ondersteund worden.

Eleonore Van Godtsenhoven is actrice en theatermaakster. Ze behaalde de master Drama aan KASK Gent. Ze was te zien in de voorstelling *£¥€\$* van Ontroerend Goed en *Giants* van Het werktoneel (TAZ, 2021). Samen met Carine van Bruggen schreef en maakte ze de voorstellingen *Claire Obscure* en *History of Shadows*. In 2018 richtte ze mee het Gentse spelerscollectief *Camping Sunset* op, waarmee ze *Zomergasten*, *Happiness* en *Ten Oorlog* speelde. Momenteel werkt ze met Menzo Kircz aan de voorstelling *Residu Local*. Eleonore speelde mee in verschillende kortfilms waaronder *Whose cheek is this* van Charles Dhondt, vertoond op Filmfestival Gent en andere Europese festivals.

Soraya van Welsenis studeerde Drama aan het Koninklijk Conservatorium in Antwerpen en Klassieke Talen aan de Universiteit van Amsterdam. Ze speelde mee in de voorstellingen *Ten Oorlog* van *Camping Sunset*, *Antigone* van Lisaboa Houbrechts en was op de Nederlandse televisie te zien in *A'dam & E.V.A. 2*.

Louise Bergez studeerde drama aan KASK Gent. Ze speelde in verschillende theaterproducties, o.a. bij Hannah De Meyer en Jesse Vandamme/Frascati, Michiel Vandevelde/fABULEUS, *Camping Sunset* (*Zomergasten*, *Ten Oorlog*), Lisaboa Houbrechts/Toneelhuis, *Het uur van de waarheid*/Luk Perceval en NTGent. Ze was te zien in de film *Yummy*, de jongerenreeks *WTfock* en *TikTak*. Weldra is ze te zien in de serie *De Kraak* (Frank Van Mechelen en Joost Wynant) en in *Twee Zomers*, de nieuwe fictiereeks van Tom Lenaerts en Paul Baeten. Momenteel is ze op tournee met de voorstelling *Bruegel* van Lisaboa Houbrechts, heeft ze opnames voor een nieuwe fictiereeks en repeteert ze aan een solovoortelling *Solopsists* die in januari in NTGent in première gaat.

Indra De Bruyn studeerde Drama aan KASK Gent. Ze was o.a. te zien in theaterproducties van Peter Seynaeve, Theater Zuidpool, Anouk Friedli en Emmanuel Van der Auwera. Naast haar werk in theater was ze ook te zien in de film *Little Black Spiders* van Patrice

Toye, de kortfilm *Het Geluk* van Jan Van Dyck, de animatiekortfilm *#21xoxo* van Sine Özbilge en de series *Professor T.* en *F*** you Very, Very much*. Momenteel werkt ze achter gesloten deuren aan een roman en maakt ze muziek onder de naam *Billie Congé*.

Lotte Boonstra werkt als theatervormgever zowel als als beeldend kunstenaar. Als kostuumontwerper werkt Lotte o.a. voor Inne Goris, Compagnie de Kolifokkers. Het Kwartier, Zaam, Theater FroeFroe en de Vrouwen van Wanten. Zij werkt het liefst nauw samen met de spelers en makers tijdens het creatieproces. Haar autonome werk begeeft zich op het grensvlak tussen theater en beeldende kunst, waarbij kostuum en het menselijk lichaam altijd het vertrekpunt is. In 2019 maakte zij de voorstelling *Mensen dragen dingen*, waarin zij de mens in al zijn dragende verschijningsvormen exploreerde. Haar werk is maatschappelijk, vormelijk, absurdistisch en heeft een hoge mate van materialiteit. Als theatervormgever streeft ze naar een integratie van haar beeldende kwaliteiten in de dramaturgie van de voorstelling.

Timme Afschrift is scenograaf, meubelontwerper en selfmade-bouwer van al zijn eigen creaties. Hij werkte meermaals als scenograaf en lichtontwerper bij Het Kwartier. In het verleden werkte hij vaak samen met Compagnie Cecilia, Ontroerend Goed, fABULEUS en De Dansers.

Peter Anthonissen doceert aan LUCA School of Arts / Campus Lemmens in Leuven, is dramaturg bij fABULEUS, en werkt ook vaak op freelance basis voor andere makers binnen theater en dans, in België en Nederland. Hij is sinds *Kasimir* en *Karoline* vaste dramaturg van Carl van Winckelmann, en heeft sinds 2009 (binnen het project PREFAB) ook een band met het werk van Freek Mariën.

Ruth Mariën studeerde Taal- en Letterkunde en Culturele Studies aan de KULeuven. Ze werkte jaren als zakelijk leider, dramaturge en artistiek klankbord van Freek Mariën, zowel bij De Nietjesfabriek als bij Het Kwartier. Als dramaturge werkte ze verder onder meer samen met Annelies Van Hullebusch, de zusjes Claes, Erki De Vries, Simon De Vos, Braakland/ZheBilding en Benjamin Verdonck. Recent werd ze coördinator van detheatermaker.

Meer info: www.hetkwartier.be

DE GEMOEDEREN

Het Kwartier & De Studio

Een **vrouw** wordt vermoord. Een **man** wordt beschuldigd. Maar daar stopt het niet. Het regent klachten. Rond een tafel zitten zes **mannen**. Zij moeten maatregelen nemen, voor het goed van de samenleving: alle 'losbandige' **vrouwen** worden verbannen naar een eiland.

In *De Gemoederen* vertolken zes **actrices** de rol van zes **mannen**. Machtsmisbruik, sociaal onrecht, bureaucratie en scheefgetrokken, giftige **man-vrouw** verhoudingen komen samen in dit dystopisch verhaal.



regie Carl von Winckelmann tekst Freek Mariën spel Louise Bergez, Anna Carlier, Indra De Bruyn, Femke Platteau, Eleonore Van Godtsenhoven & Soraya van Welsenis kostuum & decor Lotte Boonstra realisatie kostuum Liesbeth Plettinckx, Miguel Peñaranda, Lotte Boonstra & Eli Verkeyn lichtontwerp Timme Afschrift dramaturgie Ruth Mariën & Peter Anthonissen productie Het Kwartier & De Studio in samenwerking met Perpodium, Compagnie Cecilia & NTGent, CC Brugge, de Warande, 30CC & fABULEUS met de steun van de Vlaamse Overheid, Taxshelter van de Belgische Federale Overheid, Literatuur Vlaanderen & de stad Leuven



DE GEMOEDEREN: EEN VERZETSDAAD VIA DE GRIJSWAARDEN

Hoe is de idee voor *De Gemoederen* ontstaan?

ANNA De *Gemoederen* is ontstaan uit een gesprek tussen mij en Freek Mariën, de auteur van de voorstelling. Freek las in een boek van Frank Westerman iets over een eiland in Denemarken waar “seksueel imbeciele vrouwen” – losbandige vrouwen – heen werden verbannen om hen uit de genenpoel te halen. Dat eiland, Sprogø, heeft tot in de jaren '60 bestaan! We dachten toen: zou het niet interessant zijn om een voorstelling te maken over hoe zo'n besluit tot verbanning tot stand kan komen? We wisten onmiddellijk dat deze tekst door vrouwen gespeeld moest worden. Carl vroegen we om de voorstelling te regisseren.

CARL Ja, dat wil ik doen, dacht ik. Inhoudelijk voelde dit concept als heel belangrijk en wezenlijk: er sprak meteen een maatschappelijke urgentie uit. En voor mezelf was ik nieuwsgierig naar wat er zou gebeuren als ik een nieuwe tekst zou regisseren die door een ander was geschreven. Daarnaast heb ik een grote fascinatie voor alles wat met isolatie en uitzonderingsposities te maken heeft, al dan niet zelf aangedaan.

Voor jullie gaat deze voorstelling dus over méér dan man-vrouwverhoudingen?

CARL Absoluut. Het gaat evenzeer over mannen die mannen dingen aandoen en vrouwen die vrouwen dingen aandoen. Het gaat over de cultuur waarin bepaalde beslissingen ontstaan. Het is het systeem dat puinhopen op samenlevingsvlak en op individueel vlak veroorzaakt, niet een aantal individuen. Ik vind het een belangrijk verzet als mens en als maker om niet in binaire stellingen terecht te komen. Zo kom je uit op een stuk met grijswaarden, dat een opiniestuk overstijgt.

FEMKE Het stuk gaat ook over processen van besluitvorming. In een van de monologen is er sprake van “de context waarin je dit alles moet zien”. De pandemie was in dat

opzicht een heel goed voorbeeld van hoe beslissingen soms genomen worden in een bepaalde ‘context’. Er is een crisis, en plots mag er niemand meer op een bankje gaan zitten. Dat is absurd, maar wel de realiteit.

Hoe is het voor jullie als actrices om deze mannen te spelen?

LOUISE Naar mijn idee spelen we “jobs” veeleer dan mannen. Het vertrekpunt zijn principes of cultuurgebonden ideeën.

FEMKE We installeren een bepaalde (mannen)cultuur, eerder dan dat we echt mannen spelen. Kijk naar de minister van economie: de enige vrouw in het stuk maakt minstens evenzeer deel uit van het systeem.

ANNA We zijn er wel mee bezig geweest van waaruit een bepaalde gedachte of beslissing wordt gemotiveerd. Als speler ga je op zoek naar hoe je je daartegenover kan verhouden.

FEMKE Ik moet mijn personage graag zien om het te kunnen spelen. Ik moet de gedachten ergens kunnen begrijpen, anders wordt het een karikatuur.

SORAYA Bij mijn personage wordt bijvoorbeeld heel duidelijk dat de ideologie van mensen ook samenhangt met de context waar ze vandaan komen: de staatssecretaris komt uit een arbeiderscontext en roept van daaruit principekwesaties op.

ELEONORE Volgens mij komt heel veel bij die personages voort uit angst. Angst dat wat ze hebben of hebben bereikt, van hen afgepakt gaat worden.

LOUISE En vanuit onbegrip ook. Wat wij met die personages doen, doen zij zelf niet, namelijk: proberen empathie te hebben.

CARL We tonen ook de mens die worstelt met zijn functie, de mens die tegelijk dader

en slachtoffer is. Maar dat wil niet zeggen dat we goedkeuren wat de personages doen. In die zin is het einde onafwendbaar. Ondanks alle empathie is de beslissing wel: op het eind gaat iedereen dood. Net als onze samenleving hebben deze personages hun hemel nog niet verdiend.

In hoeverre voeden jullie eigen ervaringen met die mannencultuur het spelen?

INDRA Ik denk dat we die vooral onbewust meenemen. Bij het begin van het proces hebben we daar lang bij stilgestaan en eigen ervaringen met elkaar gedeeld. Ik denk dat Carl soms echt met z'n mond vol tanden heeft gestaan. Omgekeerd vond ik het ook interessant om van een man te horen hoe het is om als man op te groeien in een mannencultuur. Dat is ook niet zo supersimpel, heb ik ontdekt.

CARL Doordat vrouwen mannen spelen, krijg je onmiddellijk een soort discrepantie cadeau: een kloof tussen mens en rol. Voor mij is het dan ook cruciaal altijd de actrices te blijven zien op scène: hun eigenheid, de keuzes die zij maken in hoe ze hun rol spelen, hoe ze naar elkaar en een publiek kijken,... De vrijheid van de actrices is een essentieel deel van de voorstelling. Dat zij ervoor kiezen deze personages te spelen zoals zij willen en, ook vanuit hun eigen ervaringen, dit verhaal te vertellen.

ELEONORE Dat we het stuk neerzetten met een ploeg van vrouwelijke actrices toont al een verbond, een gedeelde kracht en een zorg voor een betere toekomst.

Hoe verhoudt het stuk zich tot de actualiteit?

CARL Het stuk is een soort van gecondenseerde werkelijkheid: alles wat dagelijks passeert, is als het ware samengeperst in één voorstelling. Daardoor wordt het onnegeerbaar wat er aan de hand is. Freek heeft zich bij het schrijven laten inspireren door quotes van politici, ‘manosphere’-internetfora, boeken rond de onderrepresentatie van vrouwen, retorische trucs,... In de encenering neem ik de actualiteit mee door bepaalde zinnen en bepaalde beelden een citerend karakter te

geven. Je ziet bijvoorbeeld de personages handjes schudden op een manier die je elke dag in de krant ziet staan. Maar wat de urgentie werkelijk groot maakt, is dat bepaalde zinnen geschreven zijn zonder dat ze op dat moment een verwijzing waren, en dat je ze twee weken later op het nieuws hoort. De werkelijkheid tolt de hele tijd rond de voorstelling, die een soort oog van de storm is. Het stuk gaat over onze cultuur, en over een bepaalde houding waarmee we de dingen laten passeren. In die zin zijn de personages zoals mensen die naar het nieuws zitten te kijken en zeggen: “Hier word ik heel kwaad van. Nog een chipje?”

Hoe vermijd je dat een publiek dezelfde reflex heeft bij de voorstelling?

CARL Het is een zeer bewuste keuze om het publiek deel te maken van de ruimte waarin de voorstelling zich afspeelt. Af en toe bijvoorbeeld nemen de actrices posities in die samenvallen met die van het publiek, of spreken de actrices de toeschouwers rechtstreeks aan als medestander of vijand. We enceneren de tekst als een debat in de polis, zien de voorstelling als een activerende aanzet tot gesprek. Daarin helpt het dat de rollen gespeeld worden door vrouwen, en dat we in de kostuums en scenografie een grotere abstractie opzoeken. Je kan de personages of situaties namelijk niet reduceren tot wat je denkt te kennen. Je kan niet achterover leunen: je wordt als kijker uitgedaagd om goed te kijken en te luisteren.

Wat wil je meegeven aan je publiek? Wil je met de voorstelling een statement maken?

LOUISE Ik hoop vooral dat ze op EEN manier bewogen gaan buitenkomen.

CARL Ik durf en wil niet zeggen welk statement deze voorstelling maakt. Ze maakt een statement, maar welk precies, hangt mee af van jou als individu en hoe je je zelf tot deze thematiek verhoudt. Er zullen ongetwijfeld mensen in de zaal zitten die, zoals de burgemeester, hun kleindochter “poepke” noemen. En ik hoop dat er ook zijn die naast hun lief in de zaal zitten en denken: “Ik vind het eigenlijk niet zo tof hoe mijn lief met mij omgaat.”